

La Fura a la Pietat

Dij, 15/10/2015 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Devia ser cap a la primavera de 1984 que La Fura dels Baus va presentar el seu primer espectacle a Mataró, "Accions". Jo era molt jove, però amb els amics ens vam acostar al cèntric solar d'un recent enderroc on es feia. Fou una experiència que va complir a l'abast amb les expectatives i que encara recordo. Més a prop de la performance que la manera com entenem el teatre, i amb la implicació "obligatòria" del públic (o et movies o semblava que rebries), el que revolucionà aquell grup sorgit de fer cercaviles i espectacles infantils era sobretot el llenguatge escènic i, també, la recreació simbòlica. Recordo que en cada espectacle trencaven del tot un cotxe (a martellades, arrencant peces o serrant-lo) i n'escampaven els trossos. Però recordo també com, d'una mena de cistelles que rodolaven, hi acabaven sortint, "neixent", persones. El fang, el color, la música, la dansa, la violència i el goig de viure se'ns apareixien com el veritable bing bang de la nostra existència, amb impacte inclòs.

Em ve tot això al cap perquè [L'Albergueria](#), l'atrevit centre d'art contemporani del Bisbat de Vic, preestrena a mitjan octubre una versió lliure de la Bauernkantate (Cantata dels pagesos) BWV.212 de J.S. Bach, versionada per La Fura dels Baus, que convida a unir la virtut i els plaers mundans. Toma ya. Ho faran a l'Església de la Pietat de la seu osonenca, i coincideix amb l'obertura d'una exposició de Fernando Bravo sobre l'obra teatral de Tadeusz Kantor. Jo, què voleu que us digui, ho trobo genial. A qui primer cal agrair-ho és al director del Museu Episcopal de Vic, de qui depèn el centre, mossèn Josep M. Riba, que és un home visionari. En segon lloc, al seu equip entusiasta, grans professionals. També al Bisbat i al seu titular, esclar. I a la companyia teatral, que ha acceptat el joc que el que podia ser un foc creuat de tendències, estètiques i provocacions sigui una invitació al diàleg, al respecte i a la reflexió que tota trobada "estranya" produeix sempre.

Valgui tot això per reivindicar aquesta feina. I per saludar un nou pas en el camí que l'Església no ha d'abandonar mai en la recerca d'espais comuns entre la seva missió evangelitzadora i el diàleg sincer i admirat dels camins de l'art, amb la fusió de llenguatges nous i antics, per trobar espais comuns. Que hi són. I que buscar-los ja és trobar-los.

Article per a *Foc Nou* (oct. 2015)
